

Η 80χρονη Λούλα Κόστου θα βραβευθεί σε ειδική τελετή τον Νοέμβριο ως η πρώτη εθελόντρια με 45 χρόνια προσφοράς! Ακόμα και σήμερα η κα Κόστου προσφέρει τον ελεύθερο χρόνο της για να βοηθά άρρωστα παιδιά και να συμπαραστέκεται σε γονείς στο Royal Children's Hospital της Μελβούρνης. "Αυτό που με κάνει να συνεχίζω αυτό το έργο, είναι η βοήθεια που προσφέρω στη ζωή κάποιων ανθρώπων. Ξεκίνησα ως μεταφράστρια πριν 45 χρόνια. Αυτή τη στιγμή προσφέρω τη βοήθειά μου στους θαλάμους ανάρρωσης, συνοδεύω γονείς και παιδιά στο χειρουργείο και προσπαθώ να συμπαραστέκομαι στους γονείς που τα παιδιά τους εγχειρίζονται.

Η κα Κόστου παραδέχεται ότι τα πράγματα δεν ήταν πάντα εύκολα. Η καθημερινότητα σε ένα νοσοκομείο είναι πάρα πολύ δύσκολη. Κυρίως για τους γονείς που έχουν παιδιά με αναπηρίες. Ξεκινάς δουλειά την Δευτέρα και μέχρι την Παρασκευή αρχίζεις να παραπονιέσαι για ένα σωρό μικροπράγματα... Όμως μπαίνοντας και πάλι την Δευτέρα στο νοσοκομείο σκέφτεσαι "Θέε μου σε ευχαριστώ που με έχεις καλά. Υπάρχουν τόσα προβλήματα γύρω, τόση δυστυχία, κι εμείς παραπονιόμαστε για ένα σωρό μικροπράγματα! Όλα αυτά τα χρόνια με έκαναν να συνειδητοποιήσω πόσο σημαντικό είναι να έχεις παιδιά υγιή. Τόσα πράγματα μπορούν να πάνε λάθος... Αρρώστιες, τραυματισμοί, αναπηρίες. Έχω μάθει να εκτιμώ τους ανθρώπους που έχουν παιδιά με αναπηρίες γιατί η ζωή τους είναι ένας καθημερινός σκληρός αγώνας επιβίωσης..."

Η προσφορά της κας Κόστου όλα αυτά τα χρόνια είναι ανεκτίμητη. Η βράβευση αποτελεί μόνο μια απλή αναγνώριση. Οι γονείς και τα παιδιά που την έζησαν από κοντά όλα αυτά τα χρόνια έχουν εκφράσει την ευγνωμοσύνη τους με ένα απλό σφίξιμο στο χέρι και ένα τρυφερό αγκάλιασμα... Οι ώρες στα νοσοκομεία είναι πραγματι-

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη

πο. Αυτοί είναι που αποζητούν ένα χέρι βοήθειας τη δύσκολη εκείνη ώρα που το μέλλον τους διαγράφεται θολό και αβέβαιο.

Η κα Κόστου όλα αυτά τα χρόνια έμαθε να βλέπει το πόνο και τις συμφορές των άλλων. Με ανιδιοτέλεια πρόσφερε ένα κομμάτι του εαυτού της και άνοιξε την αγκαλιά της στους συνανθρώπους. Η ματιά της είναι πλατιά, διεισδυτική, ανεκτική, υπομονετική. Έχει μάθει να μην κοιτά μόνο τον εαυτό της αλλά πάνω απ' όλα το συνάνθρωπο. Το συνάνθρωπο που το έχει πραγματικά ανάγκη. Το να προσφέρουμε βοήθεια σε ένα άλλο άτομο ή στην κοινωνία δεν είναι κάτι το δύσκολο. Αρκεί να υπάρχει διάθεση να

κρεβάτι και τα μοίραζε... Αργότερα έμαθα ότι είχε χάσει τα παιδιά του και ήταν μόνος. Έβρισκε παρηγοριά δίνοντας χαρά σε παιδιά που υπέφεραν!

Αν εφαρμόσουμε στην καθημερινότητά μας τα σοφά λόγια του Δημόκριτου "οι μικρές ευεργεσίες την κατάλληλη στιγμή είναι τεράστιες για εκείνους που τις δέχονται", θα καταφέρουμε να γίνουμε άνθρωποι αξίας και όχι εικονικής επιτυχίας.

Απολαύστε το ανέκδοτο:

Ενας τύπος μισούσε θανάσιμα τον γάτο της γυναίκας του και αποφάσισε να τον ξεφορτωθεί πηγαίνοντάς τον με το αυτοκίνητο 20 οικοδομικά τετράγωνα μακριά και να τον αφήσει στο πάρκο. Καθώς επέστρεφε στο σπίτι, ο γάτος ερχόταν από τον δρόμο. Την επόμενη ημέρα αποφάσισε να τον ξεφορτωθεί πηγαίνοντάς τον με το αυτοκίνητο 40 οικοδομικά τετράγωνα μακριά και να τον αφήσει.

Καθώς επέστρεφε στο σπίτι, ο γάτος ερχόταν από τον δρόμο. Συνέχισε

Μαθήματα ανθρωπιάς

κά ατέλειωτες και πάρα πολύ δύσκολες! Η κα Κόστου κατάφερε όλα αυτά τα χρόνια να απαλύνει τον πόνο και την οδύνη αρκετών ανθρώπων που βρέθηκαν σε δυσάρεστες θέσεις. Έχει κλάψει κι αυτή με τις μανάδες των παιδιών που βρίσκονταν στο χειρουργείο... Ταυτόχρονα όμως γινόταν βράχος ακλόνητος δίπλα τους για να αντιμετωπίσουν τη δυσκολία της στιγμής.

Υπάρχουν άνθρωποι που αξιώνονται να ζήσουν με καλή υγεία, πλούτο και ευτυχία... Υπάρχουν κι άλλοι όμως που αντιμετωπίζουν ανυπέβλητα εμπόδια, απανωτές κακοτυχίες και δυστυχίες χωρίς τελειωμό. Άνθρωποι που δείχνουν να μην έχουν στον ήλιο μοίρα, άνθρωποι πονεμένοι, δυστυχισμένοι. Αυτοί είναι που χρειάζονται βοήθεια και συμπαράσταση από το συνάνθρωπο

παραμερίσουμε το 'εγώ' μας και να απλώσουμε το χέρι. Να έχουμε διάθεση να βγούμε από την προγραμματισμένη ρουτίνα μας και να προσφέρουμε ό,τι μπορούμε εκεί όπου υπάρχει ανάγκη. Η προσφορά βοήθειας δίνει ελπίδα στο συνάνθρωπο ότι υπάρχει και για εκείνον κάποιο μέλλον, κάποιες καλύτερες μέρες. Του δίνει πίστη στη ζωή και κουράγιο για να συνεχίσει το δύσκολο αγώνα.

Ασυναίσθητα το μυαλό μου πήγε αρκετά χρόνια πίσω, στον Uncle Les. Έναν ηλικιωμένο κύριο που γυρνούσε μέσα στα νοσοκομεία και έδινε παιχνίδια στα παιδιά που είχαν εγχειριστεί. Σαν τον Αη Βασίλη, κρατούσε ένα σάκο γεμάτο παιχνίδια, γυρνούσε από θάλαμο σε θάλαμο, από κρεβάτι σε

αφήνοντας τον γάτο όλο και πιο μακριά, αλλά ο κωλόγατος πάντοτε επέστρεφε στο σπίτι.

Τελικά, αποφάσισε να τον οδηγήσει πολλά χιλιόμετρα μακριά, να στρίψει δεξιά, να οδηγήσει πολλά χιλιόμετρα, να στρίψει αριστερά, να οδηγήσει πολλά χιλιόμετρα, να περάσει την γέφυρα, να στρίψει δεξιά, να οδηγήσει πολλά χιλιόμετρα, ώσπου έφτασε σε ασφαλή απόσταση από το σπίτι του (κατά την γνώμη του) και εγκατέλειψε τον γάτο εκεί πέρα. Μερικές ώρες αργότερα, τηλεφώνησε στο σπίτι του:

-Τζένη, ο γάτος είναι εκεί;

-Ναι, γιατί ρωτάς;

Εξω φρενών ο τύπος απαντά:

-Για φέρτον στο τηλέφωνο τον π...τη χάθηκα και θέλω οδηγίες.

Επέστρεψε στην Ελλάδα ο Θανάσης Λερούνης

Μετά από 7 μήνες ομηρίας από τους Ταλιμπάν, ο Έλληνας δάσκαλος των Καλές Θανάσης Λερούνης έφτασε στην πατρίδα.

Κατά την άφιξή του στο αεροδρόμιο "Ελευθέριος Βενιζέλος", ο κ. Λερούνης εμφανώς συγκινημένος και ανακουφισμένος για τη λήξη της 7μηνης περιπέτειάς του ευχαρίστησε όλους όσους βοήθησαν, λέγοντας χαρακτηριστικά "είμαι πολύ χαρούμενος που πατάω ελληνικό έδαφος μετά από μήνες. Ενα μεγάλο συγγνώμη για την αναστάτωση και ένα μεγάλο ευχαριστώ στους ανθρώπους στο Πακιστάν, στην ελληνική κυβέρνηση και στο προσωπικό ενδιαφέρον του πρωθυπουργού, που έδρασε ως άνθρωπος και όχι ως πολιτικός".

Ο κ. Λερούνης ευχαρίστησε επίσης τον κ. Δόλη, ειδικό απεσταλμένο του πρωθυπουργού, πρέσβη εκ προσωπικοτήτων και τον Έλληνα πρέσβη στο Ισλαμαμπάντ κ. Μαυροειδή, οι οποίοι τον συνόδευσαν με την πτήση 472 του Κατάρ. Ευχαρίστησε ακόμη τους Έλληνες πολίτες που συμπαραστάθηκαν στο πρόβλημά του.

Ο κ. Δόλης δήλωσε ότι "κανένα αντάλλαγμα δεν δόθηκε στους Ταλιμπάν. Είναι μια μεγάλη επιτυχία της ελληνικής κυβέρνησης, της ελληνικής διπλωματίας, του έθνους. Ο κ. Λερούνης είναι ένα παράδειγμα αντοχής, είναι ένα παράδειγμα ανθρώπου που έζησε επτά μήνες σε δύσκολες συνθήκες ζωής".

Σε ερώτηση για το εάν θα επέστρεφε στη φυλή των Καλές, ο κ. Λερούνης απάντησε ότι "με την υποστήριξη της ελληνικής και της πακιστανικής κυβέρνησης κάποια στιγμή θα ήθελα να επιστρέψω και να συνεχίσω το έργο".

Ο Θανάσης Λερούνης είναι πρόεδρος της ΜΚΟ «Έλληνες Εθελοντές» και τα τελευταία 15 χρόνια ζούσε στην κοιλάδα Καλές και ασχολείτο με πολιτιστικά θέματα και θέματα της κοινότητας.

Απήχθη στις αρχές του περασμένου Σεπτεμβρίου από ένοπλους Ταλιμπάν που εισέβαλαν στο σπίτι του, αφού πρώτα δολοφόνησαν σκότωσαν έναν αστυνομικό φρουρό. Μαζί με τον Θ.Λερούνη απήχθη και ένας Πακιστανός βοηθός του, ο οποίος αργότερα αφέθηκε ελεύθερος.

